

Arrest

nr. 233 403 van 2 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 23 juli 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd bij beslissing van 1 oktober 2019 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onontvankelijk verklaard. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep is gekend onder het nr. 239 850.

Ook op 1 oktober 2019 nam de gemachtigde in hoofde van elk van de verzoekers en hun minderjarige kinderen de beslissing tot afgifte van een bevel om *het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving*, om de volgende redenen:

Voor eerste verzoeker:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Op 09.05.2009 werd mijnheer aangetroffen in de luchthaven met in zijn bezit een blanco gestolen Griekse verblijfstitel die frauduleus werd ingevuld, in het gezelschap van zijn vriendin. Ten aanzien van het koppel werd een bevel tot het verlaten van het grondgebied (afgekort tot BGV) genomen, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde. Dit bevel werd hen dezelfde dag nog betekend. De betrokkenen werden overgebracht naar een gesloten centrum doch op 10.05.2009 werd mijnheer, gezien zijn gezondheidsklachten, overgebracht naar het ziekenhuis, waar hij op 11.05.2009 de benen nam en niet meer kon worden aangetroffen.

Op 07.10.2014 verklaarde mijnheer zich kandidaat vluchteling, doch zijn aanvraag om internationale bescherming werd op 12.11.2014 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) met de weigering om de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Deze beslissing werd hem betekend dd. 13.11.2014.

Op 20.11.2014 werd mijnheer het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies, met een termijn van 30 dagen, hem betekend dd. 25.11.2014. Aldus heeft zijn verblijf ruimschoots de hierboven aangehaalde maximale duur van 90 dagen overschreden.“

Voor tweede verzoekster:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Mevrouw stelt zelf dat zij op 26.03.2011 in België zou zijn aangekomen na een eerdere repatriëring. Haar asielaanvraag dd. 08.07.2016 werd op 18.04.2017 afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RW) met de weigering om aan haar vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Haar beroep bij de Raad Van State (afgekort tot RVS) werd niet-toelaatbaar verklaard. Na de definitieve afsluiting van haar asielpcedure werd het eerder aan haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies dd. 23.11.2016, haar betekend dd. 28.11.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.04.2017 werd haar dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 05.05.2017. Op 13.10.2017 heeft de RVV haar beroep tegen BGV verworpen. Aldus heeft haar verblijf ruimschoots de hierboven aangehaalde maximale duur van 90 dagen overschreden.“

De bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden samen ter kennis gebracht aan de verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissingen houden geen, minstens onvoldoende rekening met de belangen van de kinderen om hun schooljaar op een normale wijze voort te zetten en af te maken, zonder onderbreking of verlies van een schooljaar.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis (minstens behoorde hij zulks te hebben) dat A. school loopt op Belgisch grondgebied, thans in het tweede leerjaar. De stukken werden door verzoekers gevoegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vw. en verwerende partij heeft hiervan kennis genomen.

Met het lopende schooljaar van A. wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden, hetgeen manifest strijdig is met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

6.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt (...):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden, “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend”.

Een van de grondrechten is vervat in art. 24 van het Handvest dat bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Art. 51 van het Handvest verduidelijkt dat het handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

Art. 51. Werkingsfeer

1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook art. 24.2. van het Handvest.

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN- Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechten verdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Art 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De bevelen om het grondgebied te verlaten beïnvloeden uiteraard ook de kinderen en inzonderheid A., aangezien zij onder het ouderlijk gezag staan van verzoekers en aldus evident worden verondersteld hun ouders te volgen en hun schooltraject op Belgisch grondgebied te onderbreken.

7.

De Minister had kennis van het bestaan van de schoolgaande kinderen, inzonderheid van A. (thans in het tweede leerjaar), minstens behoorde hij hiervan kennis te hebben.

De Minister diende na te gaan wat de impact van de verwijderingsmaatregel is op het schooltraject en het schoolcarrière van de kinderen op Belgisch grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat terdege rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de afwezigheid van elk onderzoek c.q. motivering terzake de (voor de hand liggende) impact van de bestreden beslissing(en) op het door de kinderen gevolgde onderwijs en het lopende schooljaar, dient een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet i.u.o. art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie i.u.o. art. 3 Kinderrechtenverdrag te worden aangenomen, (in dezelfde zin: RvV 167 574 dd. 10 maart 2016)”

2.2. De thans bestreden bevelen zijn genomen nadat werd beschikt op de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers hadden in het kader van deze aanvraag reeds gewezen op het feit dat hun oudste dochter A. in België naar school ging, ten tijde van de aanvraag in het eerste leerjaar, en hadden dit ingeroepen als een buitengewone omstandigheid die zou toelaten dat de regularisatieaanvraag in België werd ingediend.

In de beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door verzoeker aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in België in te dienen.

Bij de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die verzoekers zouden toelaten om de aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt met andere woorden geantwoord op de vraag of verzoekers en hun kinderen al dan niet kunnen terugkeren om vanuit het buitenland een aanvraag in te dienen.

Ter zake had de verwerende partij geoordeeld dat geen van de door verzoekers aangevoerde elementen –daarin begrepen de schoolloopbaan van hun oudste dochter- een buitengewone omstandigheid uitmaakt zodat ze een terugkeer dus niet in de weg staan. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij stellen dat niet blijkt dat terdege rekening werd gehouden met het schoollopen van de kinderen bij het besluitvormingsproces.

Het beroep dat verzoekers tegen de beslissing waarmee hun aanvraag werd afgewezen hadden ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 233 387 van 2 maart 2020. Aangezien de verwerende partij zich bij de beoordeling van deze aanvraag heeft gehouden aan datgene wat door verzoekers zelf werd aangereikt –hetgeen dus redelijkerwijze kan worden beschouwd als zijnde datgene wat volgens hen raakt aan het hoger belang van hun kind(eren)-, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij dit hoger belang niet afdoende zou hebben onderzocht. Overigens brengen zij thans ook geen andere elementen bij die niet reeds werden onderzocht.

In de mate dat verzoekers er nog op lijken te alluderen dat hierover andermaal had moeten worden gemotiveerd in de bevelen om het grondgebied te verlaten, tonen zij niet aan welk belang zij hebben bij deze grief. De beslissing houdende het onontvankelijk bevinden van de aanvraag en de beide thans bestreden beslissingen werden tezelfdertijd aan verzoekers ter kennis gebracht, en betrokkenen hebben, zoals hiervoor reeds is gebleken, de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de door hen geviseerde motieven. Dit middelonderdeel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS